

9. Ročník Číslo 1

Z P R A V O D A J

2025

Zpravodaj Vám přinášíme
díky

<https://www.point4me.com/cs>

point4me
tisk online snadno a rychle

ÚVODNÍ SLOVO

Rok 2025 byl pro mě moc důležitý. Věděla jsem, že dalšího kulatého výročí se jen těžko může dožít někdo z přímých účastníků bojů za svobodu. Věděla jsem, že i politická reprezentace se naposledy bude chtít v rámci oslav představit a připomenout hrůzy a hrdinské skutky spojené s válkou, která vzala život milionům lidí. Navíc volební rok. Bylo jasné, že je potřeba dobře promyslet, co za akce přichystat, kde se zúčastnit a jak si dobře zorganizovat čas, tak abych měla prostor i na osobní prožití tohoto výročí a nikoliv jen organizovala zážitky a společenské události pro ostatní. Na úvod je potřeba říci, že jsem měla obrovskou výhodu a to díky mému zaměstnání na kladenské radnici. Díky mému pracovnímu zařazení jsem mnoho akcí mohla spoluorganizovat s městem, často za velké finanční podpory.

Na jaře roku 2025 jsme otevřeli výstavu ROK 0 – Kladno 1945 v Galerii Cyrila Boudy a díky tomuto propojení s významným výročím jsem doprovodný program připravila tak, aby si každý našel možnost připomenout si významné výročí. Pro děti a mládež jsem připravila na květnové výročí tematické výtvarné dílny, pro všechny pak koncert skvělého Orchestru Ježkovy stopy s připomínkou hudby meziválečné i válečné.

Odhálili jsme dvě pamětní desky kladenským bojovníkům proti nacismu a jednu pamětní desku oběti komunismu (o nich více ve Zpravodaji samotném). Osobně jsem se však nejvíce těšila na květnové výročí, kdy do Prahy přiletěli doslova z celého světa příbuzní generála Sergeje Vojcechovského. Za podpory Odboru pro válečné veterány jsme pro ně mohli připravit úžasný program.

V létě jsme uspořádali filmový festival Cannes na Kladně – věděli jste, že první filmový festival v Cannes se konal již v roce 1946 a řada českých filmů získala ocenění? Na podzim jsme opět ve velkém rozjeli spolupráci s Gymnáziem Kladno, kde stále aktioní prof. Adéla Vaníková a knihov-

nice Marcela Šmejkalová zapojily studenty do příprav mnoha akcí, které v rámci nejenom města, ale i republiky nemají obdoby.

V letošním roce jsme uspořádali i dva zájezdy, na jaře na připomínku Ostravsko – opavské operace s pečlivě připraveným programem M. Košťálem a paní H. Bílkovou a na podzim pak dalekou cestu autobusem do Gdaňsku, kde 2. světová válka začala. My jsme tam náš vzpomínkový rok symbolicky končili v Muzeu 2. světové války.

Zpravodaj je opravdu naplněn zajímavými články a já jsem ráda, že vám, nejstarším členům, ho můžeme díky podpoře tiskárny Point4me opět předložit v tištěné podobě, Petrovi Hroníkovi pak děkuji za tiskovou přípravu.

Rok 2026 je již z pohledu našich akcí naplánován, v případě vašeho zájmu na některou z akcí nás prosím kontaktujte. Přehled akcí naleznete v závěru našeho Zpravodaje.

G. Havlíková

KAMENY ZMIZELÝCH

Dne 24. února 2025 jsme si připomněli naše židovské spoluobčany a to již tradičním odhalením Kamenů zmizelých. Tentokrát na třídě TGM č.p. 290 (u Korza). Dr. Irena Veverková vybrala rodinu Budlovských. Anna Budlovská (roz. Steinerová) a její dcera Irena, obě byly transportovány z Kladna do Terezína a následně zavražděny v Trawnících v roce 1942. Paní Budlovská na hlavní třídě měla obchod s galanterií a její dcera navštěvovala kladenskou reálku. I proto symbolicky se opět organizačně podílelo na akci Gymnázium Kladno. Studenti přednesli povídku, která představila život ovdovělé matky s dcerou ve stínu války a jejich poslední dny před transportem. Tradičními a velmi vážnými hosty pak byla ředitelka Nadačního fondu obětem holocaustu, Marta Malá, ředitel Památníku Terezín Jan Roubínek a bývalý předseda Pražské židovské obce, František Bányai.

GALERIE CYRILA BOUDY - ROK O

V březnu byla v Galerii Cyrila Boudy slavnostně uvedena výstava s názvem „ROK O – rok 1945“. Autory výstavy byli Gabriela Havlůjová a Filip Bláha, výstavnické práce se ujala Milena Burgrová. Jednalo se o jedinečnou výstavu a to zejména díky předmětům, které zde byly vystaveny. Podařilo se mi získat od dlouholetého přítele naší členky, paní Hany Bílkové originál oprátku, na které byl oběšen Harald Wiesmann, velitel kladenského gestapa. Zapůjčil nám ji dr. Aleš Kýr, vedoucí Kabinetu dokumentace a historie Akademie vězeňské služby ČR. Dalším významným předmětem byla původní dřevěná soška, kterou vyráběl v koncentračním táboře sám Antonín Zápotocký. Celá výstava se nesla v duchu oslav

SPOLEK PRO ZACHOVÁNÍ ODKAZU ČESKÉHO ODBOJE

z konce 2. světové války, ale zároveň upozorňovala na stav nadcházející – odsuny Němců, poválečný nedostatek, řádění NKVD, nebo návraty Lidických žen a co pro ně návrat znamenal. V rámci výstavy proběhlo na osmdesát doprovodných akcí! Přednášky, pracovní brigády, koncerty, divadla, vzpomínkové cesty, odhalení pamět-

ních desek, kladení věnců, či sběr předmětů s válečnou tematikou a obohacení sbírek Sládečkova vlastivědného muzea.

POCHOD SMRTI SACHSENHAUSEN - CRIVITZ

Konec dubna a začátek května jsme strávili společně na rekonstrukci pochodu smrti vězňů z KT Sachsenhausen. V období 24. 4. – 1. 5. jsme ušli 196 km. Tato cesta se nesla ve velmi emotivní atmosféře, protože s námi na dálku byla a podporovala nás dcera vinohradského knihkupce, rovněž přeživšího pochodu smrti, paní Marta Holeková. Původně nás vyšlo deset, ale po pěti dnech nás opustili studenti a Jana, která musela zpět do práce a pokračovali jsme v pěti. Dva účastníci spali venku pod širákem, tři v nejbližších možných ubytování, což občas znamenalo, že si ještě k denně ušlým 25 - 33 kilometrům něco přidali. Cíle jsme dosáhli 1. 5., symbolicky jsme pochod ukončili u pomníku zavražděných na místním hřbi-

tově v Crivitz. Zde byli osvobozeni jak mužští vězni, tak i vězenkyně z KT Ravensbrück.

Martina Grossová, naše kladenská členka a jedna z účastnic pochodu se s námi podělila o své pocity.

Martino, proč jsi do toho šla?

Dobrovolnou účast na rekonstrukci pochodu smrti jsem pojala nejen jako výzvu fyzickou, ale i hluboce vnitřní. Nešlo mi o sportovní výkon, nešlo mi o test odhodlání, šlo mi o důstojnou vzpomínku. A o vědomé připomenutí toho, co si většina z nás nedovede vůbec představit.

Martina Grossová

Proč jsi šla s kalorickým deficitem?

220 kilometrů, kalorický příjem okolo 3 500 kcal, výdej okolo 17 000 kcal. Rekonstrukci pochodu smrti jsem absolvovala při příležitosti 80. výročí těchto událostí. Chtěla jsem si důstojně připomenout hrůzy,

z které zažívali lidé evakuovaní z koncentračních táborů. Vzpomínky těch, kdo přežili, mluví nejen o neustálé bolesti, zimě a únavě, ale především o hladu. Dcera muže, který tehdejší pochod přežil, mi řekla, že o tom nemluvil jako o „pochodu smrti“, ale jako o „pochodu hladu“. Tato slova se mě hluboce dotkla. Rozhodla jsem se tedy v rámci důstojné vzpomínky na tyto naše spoluobčany rekonstrukci pochodu smrti absolvovat s kalorickým příjmem okolo 400 kcal denně.

Co tě pohánělo?

Potřeba pokory. Potřeba ticha. Potřeba nevzpomínat jen formálně, ale tělem, vnitřně, opravdově a co možná nejvíce autenticky. Nešlo o sebeobětování, ani o heroismus. Šlo o pokus alespoň nepatrně se přiblížit té nepředstavitelné zkušenosti – skrze hlad, únavu, bolest. A zachovat důstojnost tam, kde byla dříve systematicky ničena.

Jak jsi kalorický deficit prožívala?

Obecně lze říci, že kalorický deficit byl pro mě nejtěžší z celého pochodu. Pochod jsem absolvovala

la měsíc po výronu kotníku, tři dny po vykloubení ramene, šla jsem ve značných bolestech, poslední dva dny jsem byla schopna jít už jen pod léky na bolest. Přesto všechno byl hlad asi to nejhorší.

Samotný pochod by pro mě byl velkou výzvou, ale kalorický deficit přidal další rozměr – rozměr, který byl paradoxně nejtěžší ze všeho. Bolest byla stálá, ale hlad byl tím, co mě drtilo nejvíce. Večer jsem nemohla usnout, a když se to podařilo, zdálo se mi o jídle. Během dne jsem na jídlo myslela, často bylo tématem mých rozhovorů s ostatními.

Tělo i psychika: Co se děje, když hlad trvá?

První den jsem pocítovala paradoxně spoustu energie, roli hrál zřejmě entuziasmus, adrenalin, nový začátek. Přes den jsem spálila kolem 3000 kcal, přijala okolo 450.

Druhý den mě to však dohnalo a hlad udeřil v plné síle. Nejnáročnější pro mě byly chvíle s ostatními, kteří jedli. A pak večer, když jsem nemohla usnout, kručelo mi v břiše.

Třetí den se zdálo, že si tělo začalo zvykat. Objevovaly se návaly energie, ale také výkyvy nálady. Všimla jsem si, že jsem občas podrážděná, nepříjemná. Nechtěla jsem tím zatěžovat ostatní, a tak jsem se od čtvrtého dne začala oddělovat od skupiny. Bylo již pro mě náročné sedět s ostatními u jídla,

ale hlavně jsem opravdu nechtěla být protivná na ostatní.

Silný moment nastal čtvrtý den, kdy jsme šli ve čtyřech lidech, bylo krásně teplo a zhruba po 15 km jsme narazili na příjemnou hospůdku. Všichni tři ocenili osvěžení vychlazeným pivem. Měla jsem na něj chuť, ale stála jsem před rozhodnutím: dát si dvě piva a vyčerpat jimi svůj denní

limit (dvě piva = 440 kcal) nebo sníst 7 salátových okurek (jedna 400 g okurka obsahuje okolo 65 kcal). Zvolila jsem okurky. Posezení s přáteli jsem se ale zúčastnit nemohla, psychika a nálada mi to nedovolovaly. Čím déle mé hladovění trvalo,

tím více jsem pocítovala potřebu být sama. Tohle byla další cena, kterou jsem za tenhle experiment platila.

Čím víc dní jsem byla bez jídla, tím více jsem si musela racionalizovat svoje vědomí, emoce, pocity, opakovala jsem si, že moje chvílemi špatná nálada je řízena hormonálně a že si nemůžu dovolit přenášet negativní energii na ostatní, kteří také jsou mimo svou komfortní zónu a také prožívají svou vnitřní výzvu spojenou s připomínkou hrůz pochodů smrti, které se odehrály před 80 lety.

Kde jsi brala energii?

Paradoxně jsem s energií potíže neměla, dokonce si myslím, že jsem byla mnohem méně unavená, než kdybych jedla. Mám dojem, že tělo se aktivovalo jako organismus v nouzi – jako hladová šelma, která ví, že musí ulovit potravu s maximálním nasazením, jinak zemře. Výdej energie byl paradoxně větší, jako kdyby tělo hledalo poslední zdroje mobilizace.

Co sis odnesla?

Především jedno silné uvědomění: v jakém obrovském blahobytu žijeme. Máme všechno. A často si to neuvědomujeme. Jsme rozmazlení luxusem, který považujeme za samozřejmost.

Tenhle pochod nebyl o kaloriích. Byl o pokoře. O tichu. O připomínce toho, co je křehké – lidské tělo, důstojnost, život. A taky o tom, že jít někdy bolí. A že právě v té bolesti často leží odpovědi,

kteřé jinde nenajdeme. Proč by někdo dobrovolně podstoupil extrémní pochod se zátěží, hladověl, nespál, šel přes bolest a limity těla? Proč jsem to udělala já? Odpověď není jednoduchá – a možná právě proto jsem ten pochod musela projít. Žijeme v době pohodlí. Všechno je dostupné, všechno máme na dosah. A přesto stále častěji narážíme na vnitřní prázdno, neklid, pocit ztráty orientace.

Pochod věžňů byl na pokraji fyzických i psychologických sil, já ho pojala jako výzvu, kde fyzický výkon není cílem, ale nástrojem. Nástrojem k očistění, k návratu k sobě. Věřím, že v hladovění – stejně jako v únavě – se odhalují pravé vrstvy člověka. A byla jsem připravená je potkat. Během těch dnů jsem zažila stavy, které bych jinak v běžném životě nikdy nemohla pocítit. Byl to průchod extrémem, který očišťuje, rozbíjí iluze, a zároveň staví nové uvědomění. Tělo protestovalo, hlava křičela, ale někde hluboko uvnitř bylo ticho.

Nešlo o výkon. Nešlo o statistiku. Šlo o stav mysli, o cestu dovnitř. Tento experiment s vlastním tělem a vědomím nebyl nebezpečný, protože byl vědomý. Sledovala jsem se. Zнала jsem rizika. Ale právě v tom, že jsem přestala všechno kontrolovat a jen šla – krok za krokem, jsem poznala, co se stane, když člověk opustí komfort a vydá se na cestu, kde mu nikdo nedrží záda – kromě jeho vlastní vůle.

80. VÝROČÍ KONCE VÁLKY

Již 80 let uplynulo od osvobození naší vlasti od nacismu. Mohlo by se zdát, že historici již všechno napsali a pamětníci vše odvyprávěli. Není tomu tak. Letošní květnové výročí jsme na Kladně věnovali pozapomenutému hrdinovi odboje, stře-

doškolskému profesorovi Vojtěchu Ježkovi. Vznik desky iniciovala vnučka zavražděného, Zuzana Volná, které bych za sdílení rodinné historie chtěla moc poděkovat.

Vojtěch Ježek (17. 1. 1911 – 13. 4. 1945), sociální demokrat a vlastenec, se dočkal v Kladně pamětní desky na domě, kde žil – ulice Ke stadionu 1921/5. Ježek byl absolventem kladenské reálky (dnes Gymnasium Kladno). Kladenští na něj vzpomínali dne 5. 5. 2025 při slavnostním aktu za přítomnosti rodiny, ale také zástupců Gymnázia Plzeň, Mikulášské nám., kde pan profesor vyučoval před svým zatčením nacisty 1. listopadu 1943. Byl odsouzen 8. prosince 1944 v Berlíně Lidovým soudním dvorem k trestu smrti sekerou za přípravu velezrady a špionáž. Věz-

něn byl před vynesením rozsudku na Borech v Plzni, od 16. října 1944 v Drážďanech – Müncher Platz, odkud měl šanci uniknout v únoru 1945 při bombardování města spojenci. Neučinil tak z obav z nacistických výhrůžek, které zněly „za každého kdo uteče, popravíme deset jiných“, proto neopustil své kamarády. V době zničených Drážďan byl převezen do věznice zemského soudu v Lipsku, kde byl zastřelen společně s dalšími. 31 bojovníky za svobodu dne 13. dubna 1945 – dva dny na to osvobodila město americká armáda. Nikdy nezapomeneme na vlastence, který i u soudu ve své závěrečné řeči hovořil o tom, že nacismus musí být poražen a proč. Hrdinou do poslední chvíle. Po Vojtěchu Ježkovi zůstala vdova, Růžena, roz. Bláhová, která vychovávala sama tři syny – Ivana (jediný dodnes žijící a navíc na Kladně, roč. 1936), Tomáše (1940 - 2017) a Martina (1943 – 2023).

Pamětní desku jsme odhalili za účasti rodiny dne 5. 5. 2025 a celý den jsme prožili ve vzpomínkách na něj. Nejprve s trochou nadsázky i díky jinému slavnému Ježkovi (Jaroslavovi) – při poslechu koncertu Orchestru Ježkovy stopy v Kině Sokol a následně i při pokládání věnců u pomníků padlých Kladeňáků.

Slaný - zde jsme si konec války připomněli společně s představiteli Královského města Slaný na Hlaváčkově náměstí a na městském hřbitově. Členové Spolku ze slánské organizace, v čele se svým předsedou Davidem Makarou, položili k pomníkům květinové dary. Rádi bychom zde vyjádřili velké poděkování Davidovi, který ve Slaném odvádí velký kus práce v připomínání českého odboje a společně s ostatními členy uchovává památku zemřelých členů, politických vězňů a účastníků domácího odboje na Slánsku.

David Makara

RODINA GENERÁLA VOJCECHOVSKÉHO V PRAZE

Rodina generála Sergeje Vojcechovského se doslova slétla do Prahy z celého světa. Vnuk slavného generála, Sergej a vnučka Helena přiletěli z New Yorku, pravnuk Marc z Hanoje, kde působí jako fyzioterapeut a Mike s manželkou z Los Angeles, kde působí jako voják americké armády. Program pro ně byl připravený pečlivě, za finanční podpory Odboru pro válečné veterány Ministerstva obrany ČR. Oficiální přijetí absolvovala rodina ihned po příletu do své nové vlasti a to v Hrzánském paláci, kde na ně čekala

zmocněnkyně pro lidská práva, Klára Šimáčková - Laurenčíková (foto nahoře). Ten samý den absolvovali koncert Ústřední hudby Armády ČR v Rudolfinu u příležitosti 80. výročí konce 2.světové války. Dne 8.5. se zúčastnili slavnostního pietního shromáždění na Čestném dvoře na Vítkově, zde je pozdravil i gen. Aleš Knížek, ředitel Vojenského historického ústavu a pozval je k návštěvě instituce, která se nalézá nedaleko. Rodina byla dojata umístěním busty jejich předka v pantheonu hrdinů. Navečer opět rodina byla pozvána na Vítkov, kde se v památníku na pozvání ministryně obrany zúčastnili slavnostního předávání vyznamenání. Marc Vojcechovsky (foto vpravo) obdržel Kříž obrany státu, vysoké resortní vyznamenání za zásluhy o obranu státu in memoriam za svého pradědečka.

Dne 9. 5. byl program naplánován opět v Praze. V dopoledních hodinách rodina navštívila vilu v Dělostřelecké ulici, kde gen. Vojcechovsky byl držen NKVD v květnu

1945, následoval pietní akt v Konviktské, kde jsme odhalili v roce 2017 pamětní desku připomínající zadržení Vojcechovského. Této akce se účastnili i zástupci rodiny gen. Matěje Němce a gen. Mikuláše Antonína Číly. V odpoledních hodinách byl Muzeem XX. století promítnut film "Čechoslovák Sergej Vojcechovský" a následovala diskuse s historiky (E. Stehlík,

SPOLEK PRO ZACHOVÁNÍ ODKAZU ČESKÉHO ODBOJE

O. Chrást, P. Blažek a G. Havlůjová). V první řadě seděla rodina generála. Umocněním celého zážitku bylo místo, kde se odehrávala. Obrovské plátno 10x5m bylo umístěno na Staroměstském náměstí. Poslední společný den rodinu čekal v neděli 10. 5., pro-

gram byl zahájen v prostoru Posádkového velitelství Praha, kde od pplk. Tomáše Ševčíka (foto vlevo), velitele praporu Čestné stráže, obdržel vnuk Sergeje Vojcechovského osobní dar z limitované edice. Následoval náročnější přesun do Brna, kde Vojcechovští navštívili bývalé prostory vojenského velitelství, kde jejich předek jako velitel působil za první republiky. Osobně skupinu provedl rektor VUT v Brně. Závěr společného úžasného putování byl na Zelném trhu v Brně, kde zrovna probíhal pivní festival. Příbuzní generála Vojcechovského v rámci své návštěvy České republiky požádali o české občanství, které jim dle legislativy náleží. Jen administrativní práce s tím spojená nám dala zabrat. Přesto se povedlo a 28. 10. 2025 Sergej, Marc a Mike obdrželi skutečně české pasy na ambasádách v Hanoji a New Yorku a konzulátě v Los Angeles.

OSTRAVSKO OPAVSKÁ OPERACE - 80. VÝROČÍ

Za podpory Odboru pro válečné veterány a Statutárního města Kladna jsme uspořádali vzpomínkovou cestu po stopách Ostravsko – opavské operace. Akce se konala od 16. – 18. května 2025 a účastníky byli nejenom členové Spolku odboje, ale hlavně studenti a potomci po vojácích kteří v těchto místech vedli boj za svobodu od 10. 3. do 5. 5. 1945. Než jsme se dostali k samotnému cíli naší cesty, tak jsme si připomněli stav naší armády a připravenost na válku v předvečer 2. světové války a to symbolicky na místech s tématem spjatých nejvíce. Hana Bílková nám připravila program se svým přítelem, který nás provedl v dělostřelecké pevnosti Hanička v Rokytnici v Orlických horách a dále program pokračoval v bývalém pěchotní srubu v Miloslovicích u Opavy, kde působí skvělý Klub vojenský historie, který se věnuje připomínání odhodlání a hrdinství některých vojáků a aktivních spoluobčanů. Druhý den, 17. 5. jsme zahájili program ve Štítině

u Opavy, kde jsme uctili památku zavražděného hrdiny 2. odboje, Heliodora Píky. Vrcholem naší cesty pak byla návštěva nově

SPOLEK PRO ZACHOVÁNÍ ODKAZU ČESKÉHO ODBOJE

vybudované expozice v Hrabyni – Národní památník 2. světové války prošel obrovskou rekonstrukcí a muzejní expozice je na špičkové úrovni. Se smutkem jsme zjistili, že na oslavy osvobození Ostravy bylo státem vyčleněno jen 1 mil Kč, kdežto na oslavy osvobození Plzně více než desetinásobek. O to více nás těšilo, že jsme to byli právě my, kdo svou jarní pouť naplánoval právě na Ostravsko.

Samozřejmě jsme nemohli minout slavný Most Miloše Sýkory v Ostravě, Památník osvobození Ostravy, nebo pamětní desku tankisty Gregora na Nové radnici v Ostravě.

Počasi nám nepřálo, přesto jsme se neváhali kromě plánované zastávky v Muzeu Bruntál vydat i do lázní Karlova Koruna, kde se člověk může naplno nadýchat nejčistšího vzduchu v naší republice.

Gratulujeme Haně Bílkové (foto vpravo) k publikaci "Takoví jsme byli aneb toulky líbeznickou minulostí", která vyšla před Vánoci. Naše milá členka psáním strávila kus života a nechala v ní část srdce.

LIDICKÉ MATKY

Městské divadlo Kladno uvedlo nové představení, které se vztahuje k 80. výročí konce 2. světové války. Lidické matky, autorem tohoto dramatického textu je kladenský spisovatel a učitel, Jiří Homola. Režie je ujal Tomáš Hron.

Už název napovídá, že se jedná o velmi emotivní hru, která umělecky zpracovává poslední hodiny, které společně strávily lidické matky s dětmi v tělocvičně Gymnázia Kladno. Během hodiny shlédnete komorní hru pro čtyři herečky, věkově rozdílné, se společným osudem. Společně s Lidickými jsme se zúčastnili slavnostní premiéry.

Nikdy nezapomeneme!

KOBYLISKÁ STŘELNICE - 30. 6. 2025

Tradičně jsme se ujali společně se spolkem Mašinův statek – Památní tří odbojů a Městskou částí Praha 8 organizace pietní akce na Kobyliské střelnici v Praze. V letošním roce jsme připomínali ze-

jména osud Františky Plamínkové, která se narodila před 150 lety. Hlavní projev pronesl předseda Senátu PČR, Miloš Vystrčil. O důstojný průběh se postarala Ústřední hudba AČR a Čestná stráž AČR. Doprovodným programem byla možnost shlédnout výstavu obrazů připomínající Františku Plamínkovou v různých fázích svého života. Obrazy vytvořily studentky Gymnázia Kladno.

Děkujeme všem významným hostům a zejména pozůstalým po hrdinech odboje, kteří rok od roku přicházejí ve větším počtu.

Dne 30. 6. 2025 v rámci Dne ozbrojených sil převzala Gabriela Havlůvová, předsedkyně Spolku pro zachování odkazu českého odboje z rukou ministryně obrany vojenské vyznamenání Záslužný kříž III. stupně.

Gratulujeme!

SEVERNÍ KAZACHSTÁN

Vzpomínková cesta po severním Kazachstánu byla organizována ve dnech 11. – 18. července 2025 za významné organizační podpory pana velvyslance Ing. Pavola Šepeláka a jeho milé asistentky. Gro práce však opět bylo na Radimu Chrástovi, který každoročně cesty do střední Asie plánuje s velkým před-

běžně obsazováno Rudou armádou. Jedni z posledních, kteří se po dlouhých letech strávených v zajetí konečně mohli vrátit byli zajatci z území Turkestánské gubernie. Byli převáženi vlaky přes Moskvu do dnešní Estonské Narvy, kde opouštěli území bolševického Ruska. Přes Pobaltí a Polsko opět ve

stihem. Prostřednictvím Spolku odboje je pak požádáno o vládní speciál panem místopředsedou Parlamentu ČR Janem Bartoškem. S vděčností pak připomínáme pozapomenuté dějiny našich československých zajatců. V roce 2025 jsme si připomínali výročí 107 let, kdy skončila první světová válka. V prvních vlnách se po skončení války dostali domů vojáci z Ukrajiny a postupně také z území, které bylo prů-

vlacích až na území nově vzniklé Československé republiky. Vzpomínková cesta byla organizována jako připomínka válečných za-

jatců, kteří se dostali na území dnešního Kazachstánu, ale také hrdinů kteří vstoupili do řad Československých legií a bojovali za naši svobodu, jakožto i uctění památky všech, kteří se z této krásné a pro nás exotické země již nikdy nevrátili domů. Navštívili jsme kazašská

SPOLEK PRO ZACHOVÁNÍ ODKAZU ČESKÉHO ODBOJE

města Petropavl, Öskemen, Semej, Pavlodar a hlavní město Astana. Druhým cílem cesty byla návštěva bývalého gulagu Alžír, kde měla přednášku Gabriela Havlůjová, která za podpory organizace Gulag.cz přednesla příspěvek týkající se historie československých žen vězněných v tomto otřesném táboře, kde trpěly ženy a děti.

NÁVRAT LETCŮ RAF DO VLASTI

13. srpna 2025 se na letišti Praha-Ruzyně odehrál okamžik, který v sobě nesl tichou sílu dějin. V tento den se do vlasti symbolicky vrátili českoslovenští letci RAF – muži,

kteří v době temnoty neváhali riskovat vše, aby bránili svobodu národa, i když za to často zaplatili vyhnanstvím, zapomněním a někdy i životem.

Pietního aktu se zúčastnili nejen rodiny a potomci letců, ale také zástupci Armády České republiky, Senátu, představitelé státních institucí, vojenských historických spolků a další, kteří přišli vzdát úctu těm, jejichž příběhy byly po dlouhá desetiletí potlačovány nebo přehlíženy. Jejich přítomnost dodala celému aktu vážnost a připomněla, že odkaz těchto mužů je součástí naší společné paměti. *„Jsme povinováni k našim hrdinům, abychom šli v jejich stopách. Abychom si uvědomili, že oni byli*

těmi pronými, co posílili, navázali, upevnili naši transatlantickou vazbu, naši vazbu k Západu, ke svobodě, k demokracii, k tomu, že budeme chránit lidskou důstojnost,“ řekl ve svém projevu předseda Senátu Miloš Vystrčil.

Dnešní návrat nebyl jen ceremonií. Byl to hluboký moment smíření a poděkování.

Poděkování za odvahu, která se nezlomila.

Za věrnost, která nepolevila.

Za službu, která přesáhla hranice i čas.

Kéž nám jejich příběhy připomínají, že svoboda není samozřejmost a že hrdinství může mít podobu tichého, vytrvalého rozhodnutí stát na správné straně – i když to znamená jít proti proudu.

Čest jejich památce.

P.S. Dva dny po pietním aktu na Ruzyni navštívil Petr Hroník milou paní Annu Vranskou, manželku Pavla Vranského, který byl spoluzakladatelem Spolku.

Z ČINNOSTI JIČÍNSKÉ ORGANIZACE

Dne 27. 8. 2025 jsme vzpomněli nedožitě sté narozeniny pana Stanislava Holáska.

Narodil se na tehdejší Volyň, dnešní Ukrajině v obci Krasilno, oblast Dubno, do chudé venkovské rodiny. Jako chlapec pracoval na poli, velmi rád pomáhal mamince v kuchyni, aby nasýtily mnohočetnou rodinu. Byl tak zručný, že si sám ušil

boty. Tato šikovnost ho provázela celý život. 21. 3. 1944 dobrovolně narukoval se svými bratry ve městě Rovno do 1. Československého armádního sboru Ludvíka Svobody. Prošel tvrdým výcvikem, válečnými útrapami jako granátometčík na tanku, později průzkumník na jedné z nejtěžších válečných operací 2. světové války na Dukle. Zde padl jeho bratr Vojtěch a Stanislav byl těžce raněn střepinou z granátu vedle páteře. S tímto zraněním a omrzlinami žil celý svůj život. Vrátil se domů, oženil se a narodil se syn Miroslav. V roce 1947 byl s rodinou repatriován do vlasti svých předků. Nejprve žil na Žatecku, kde se narodila dcera Alenka. Poté se přestěhovali do obce Budčeves na Jičínsku. Manželka Marie byla těžce nemocná a záhy zemřela. Stanislav zůstal úplně sám, bez jakékoliv pomoci. Dvě malé děti, těžká práce v cihelně, tzn. velká fyzická i duševní zátěž. To si opět vybralo svou daň na jeho zdraví. Vše se zlepšilo až se oženil se Stanislavou, která převzala veškeré starosti o děti, domácnost a jeho uzdravení. Žili v Janovicích u Nového Bydžova. Oba pracovali v země-

dělství a narodila se dcera Vendulka. V roce 1965 se přestěhovali do Kozojed na Jičínsku, kde vlastními silami opravili rodinný dům. Stanislav se zapojil do veškerých zvelebovacích akcí v obci. Byl také kostelníkem ve zdejší farnosti. Zde žili s manželkou do svých 80 let a poté se přestěhovali do Jičina, do Domu s pečovatelskou službou, kde obývali malý byt. V roce 2013, ve věku 88 let Stanislav zemřel v kruhu svých nejbližších. Celý svůj život zasvětil poctivé práci, péči a starosti o rodinu a zejména žil jako hluboce věřící člověk. Byl členem Svazu profašistických bojovníků a Československé obce legionářské, aktivně se zúčastňoval všech akcí. Za svou účast v bojích ve druhé světové válce byl vyznamenán mnoha medailemi. Nejvyšším jeho vyznamenáním je Válečný kříž. Byl povýšen do hodnosti podplukovníka ve výslužbě. Nezapomínejme na hrdiny, jako byl pan Stanislav Holásek.

Čest jeho památce

Text: Břetislav Mizera, foto archiv ZO Jičín

Výběr z aktivit ZO Jičín

VZPOMÍNKOVÁ CESTA DO GDAŇSKU

Podzimní vzpomínková cesta byla naplánována bohužel v termínu parlamentních voleb 2. – 5. 10. 2025. Moc nás nastalá situace mrzela, ale díky sponzorské dopravě jsme museli využít daný termín. Každopádně jsme na dálku drželi palce a tajnou volbu jsem provedli i v rámci společenského posezení v gdaňském hotelu. Přesto nás mrzelo, že

řada členů byla nahrazena studenty, protože svou občanskou povinnost někteří považovali za nezbytnou a zůstali volit. Moc si takových členů vážíme a děkujeme. Každopádně my, co jsme svou účast ve volbách zvažili a odjeli autobusem do Gdaňsku jsme nelitovali rovněž. Dlouhá cesta přes celé Polsko utekla díky přátelům a společné zábavě. Na severu Polska jsme pak absolvovali náročnou /velmi podrobnou/ prohlídku po archeologických nalezištích s architektem z Památníku Westerplatte – místa, kde začala 2. světová válka. Za překlad děkujeme prof.

Adéle Vaníkové. Návštěva Muzea 2. světové války byla pozoruhodná. Díky audio průvodci v českém jazyce jsme si mohli komfortně prohlédnout celou expozici. Návštěvníci z našich řad absolvovali prohlídku muzea až za několik hodin. Témata jsou nám všem velmi blízká a zpracování v Gdaňsku bylo po muzejní stránce na nejvyšší úrovni. Co se týče obsahové části, tam by byla řada výhrad jak avizovala historička Gabriela Havlůjová. Avšak kritickým okem shlédnutá expozice je to nejlepší, co svět na toto téma nabízí. Polsko po Muzeu varšavského povstání, či muzeu v bývalém koncentrač-

SPOLEK PRO ZACHOVÁNÍ ODKAZU ČESKÉHO ODBOJE

ním táboře Sobibor ukazuje, že je absolutní špičkou v rámci světového muzejnictví. V Muzeu 2. světové války jsme byli přijati vedoucím zahraniční spolupráce, který se nám věnoval a odpovídal na dotazy.

ODHALENÍ PAMĚTNÍ DESKY - BOHUMIL LANDA

V den 85. výročí úmrtí významného kladenského (resp. téměř kročehlavského) rodáka Bohumila Landy jsme mu odhalili pamětní desku na ZŠ Školské. Díky iniciativě Jana Goláňe a žurnalisty Jana Hammera tak byl připomenut osud člověka, který zejména mezi piloty byl legendou. Jednalo se vůbec o jediného československého pilota, který měl tzv. lety přes nepřítel (nad frontou) v obou světových válkách. Létal už za první

světové války v řadách k.u.k. Luftfahrtruppen, mezi válkami sloužil v československém letectvu, kde vychoval desítky, možná stovky letců, de facto všechny meziválečné generace

pilotů. Po okupaci, i přes svůj poměrně vysoký věk (na aktivního vojáka) - 42 let - odešel do exilu a zapojil se do zahraničního odboje. V létě 1940 vstoupil do RAF. A byl jedním ze zakládajících členů 311. československé bombardovací perutě. Byl také jeden z pilotů prvních šesti operačních posádek. Bohužel při pátém operačním letu, 16. října 1940, padl, když ho nad Nizozemskem sestřelil německý noční stíhač Ludwig Becker, pozdější nacistické eso. Žurnalista Jan Hammer právě o Bohumilovi Landovi chystá publikaci připomínající jeho osud. Odhalení pamětní desky, ale i následné přednášky pana Hammera v Galerii Cyrila Boudy se zúčastnila pozůstalá rodina, dnes Bártákovci z Kladna a další příbuzní. V příštím roce plánujeme vzpomínkovou cestu na místo, kde Bohumil Landa zemřel. V rámci doprovodného programu účastníci akce mohli navštívit prostory budovy bývalého gestapa, kam po mnoha letech byla možnost navštívit bývalé cely. Poděkování patří řediteli Ivanu Mertlíkovi (Úřad pro zastupování státu ve věci majetkových, Kladno).

ODHALENÍ PAMĚTNÍ DLAŽDICE - VÁCLAV STÝBLO

Nová pamětní dlaždice před Městským divadlem Kladno připomíná herce Václava Stýbla. V divadle působil od roku 1954 do roku své předčasné smrti v roce 1988.

O životním příběhu Stýbla, jehož rodina přišla po komunistickém převratu o veškerý majetek a on strávil téměř čtyři roky v pomocných technických praporech, vytvořily studentky Gymnázia Kladno komiks a také sérii obrazů. Autorem dlaždice je akademický sochař Zdeněk Manina. Po Anně Letenské, Jiřině Štěpničkové a Vlastovi Burianovi je tak Stýblo čtvrtou z totalitními režimy perzekvovaných osobností, jejichž působení v kladenském divadle studenti připomněli. Spolek odboje hradil část nákladů na vzniklou výstavu. Děkujeme zejména prof. Adéle Vaníkové a knihovnici Marcelce Šmejkalové za organizaci akce a zásadní podíl na vytvoření komiksu.

100 LET POMNÍKU V Kladně DUBÍ

Do pomníku obětem 1. světové války v Kladně-Dubí se vrátila prst z bojišť v Doss Alto, Terron-sur-Aisne a ze Zborova. Monument na křižovatkách ulic Vrapická a Kralupská byl vztyčen v roce 1925, schránky s prstí do něj byly uloženy v roce 1931. Později ale byly neznámo kým odcizeny. Jejich opětovné umístění do pomníku inicioval spolek V Dubí.

Statutární město Kladno zajistilo u příležitosti 100. výročí vztyčení pomníku jeho opravu a ve středu 22. října 2025 proběhl pietní akt, při němž prst z bojišť ve svých zemích navrátili velvyslanec Itálie Mauro Marsili, velvyslanec Ukrajiny Vasyl Zvarych a vojenský atašé plukovník Stéphane Kayser, jehož projev na místě tlumočily stu-

dentky Gymnázia Kladna. O hudební doprovod se postaraly děti ze Základní školy Amálská a na důstojný průběh pietního aktu dohlédla čestná sokolská stráž i budoucí hasiči ze SŠ a SOU Dubská.

SNĚŽKA 28. ŘÍJNA 2025

Jak trávíte výročí vzniku Československa vy? Představte si, že dva naši členové se potkali na úpatí naší nejvyšší hory. Předsedkyně Spolku odboje právě sešla do Obřího dolu dolů ze Snežky, kde strávila několik chvil při východu slunce a Břetislav Mizera z Jičína ve svém věku 73! let právě na horu stoupal. Za velmi drsných podmínek jsme tak na nejvyšší hoře v den vzniku Československa měli hned dva členy.

ANNA MALINOVÁ - STÁTNÍ VYZNAMENÁNÍ

Vážený a milí členové spolku, nevím zda-li vám data 29.12.1941, 27.5.1942, 18.6.1942 na první pohled něco řeknou. Těch dat je samozřejmě více, nicméně pro toho kdo se alespoň trochu zabývá historií 2.světové války a českého odboje, tak by to události těchto dní a nocí měl vysypat jak eso z rukávu. Pro mne osobně je nejdůležitějším datem 24.10.1942. Je to pro mne jeden z nejdůležitějších dnů v roce, kdy jde vše stranou a jede se do KT Mathausen, kde toho dne v roce 1942 proběhla druhá největší poprava československých občanů během 2.světové války. Byli to všichni ženy i muži přímí pomocníci

paravýsadků z 1.vlny vyslaných z Velké Británie, jmenovitě Anthropoidu, Silveru A, Out Distance a Tin. Jsou mezi nimi i dva občané Lidic Anna Maruščáková a Václav Říha. Je mezi nimi mnoho statečných žen, namátkou Mudr. Milada Frantová, Zdeňka Paková, Anna Čalounová Letenská. Mnoho statečných mužů jako Oldřich Frolík, Mudr. Jesenský, František Pecháček a jiní. Ale také děti jako Jindřiška Nováková, Iris Svěráková, Václav Novák. Přesto bych chtěl ve svém článku dát důraz na jednu statečnou ženu, o které se chci více rozepsat. A to o Anně Malinové.

SPOLEK PRO ZACHOVÁNÍ ODKAZU ČESKÉHO ODBOJE

Anna Malinová, roz. Komárková se narodila ve Stříbrných horách, dnes součásti Nalžovských hor, okr. Klatovy 19.5.1914. Provádala se za Antonína Malinu, čalouníka. Bydleli spolu v Praze XIV – Pankráci, Linecká 52 (dnes Na Pankráci). 17.3. 1939 se jim narodila dcerka Alenka. V listopadu 1941 Anna ovdověla. Našla si zaměstnání jako dělnice v kartonážním závodě firmy K. Reicha v Kartouzské ulici V Praze na Smíchově, kde se poznala s Ludmilou Soukupovou, jejímž prostřednictvím se seznámila s jistým „Zdeňkem Vyskočilem“. Teprve později se od něho dozvěděla jeho pravé jméno, které bylo Josef Gabčík. Vznikl mezi nimi hlubší vztah. Když u ní později bydlel, měl při spánku ostře nabitou pistolí stále pod polštářem. Anna spolu s kamarádkami Ludmilou Soukupovou a její sestrou Marií Kovárníkovou provází často parašutisty po Praze. V doprovodu žen nejsou českoslovenští výsadkáři tak nápadní. V bytě Marie Kovárníkové na Klárově si Josef Gabčík v doprovodu Anny vyzvedává zprávy od Františka Šafaříka, hradního údržbáře, o Heydrichově pobytu na Pražském hradě a jeho pohybu. V Anny bytě stráví Josef Gabčík poslední den a noc před svým odchodem do krypty pravoslavného kostela

Dobové foto Anny Malinové.

sv. Cyrila a Metoděje v Resslerově ulici. Po Čurdově udání a rozsáhlém zatýkání, je Anna Malinová 23.6.1942 zatčena gestapem.

Při výslechu se snažila vydávat za pouhou milenkou Josefa Gabčíka. Přesvědčila tak gestapo o tom, že nebyla zapojena do operace Anthropoid. V budově německého soudního lékařství byla nucena identifikovat uřezané hlavy parašutistů rtm. Gabčíka a rtm. Kubiše. Stanným soudem bude Anna Malinová, spolu s pravoslavnými kněžími z pravoslavného kostela sv. Cyrila a Metoděje, odsouzena k trestu smrti. Čeká jí Malá pevnost Terezín, odkud je 23.10.1942 vypraven tajný transport do likvidačního koncentračního tábora Mathausen. Zde je 24.10.1942 Anna v 10:48 zavražděna střelou do týla, společně

s dalšími 261 pomocníky našich výsadkářů. Dcera Alenka je ve svých třech letech bez matky internována společně s dalšími dětmi zavražděných odbojářů na zámečku Jenerálka, poté v internačním táboře ve Svatobořicích, a konce války se dočká v táboře v Plané nad Lužnicí. Po válce jí vychovají příbuzní.

Je to tak deset let zpět, kdy k nám prodejnu elektra v Biskupcově ulici č.p. 6, kde sama o sobě kráčela historie Anthropoidu, přišla drobná žena, a chtěla si koupit televizi a vy-

SPOLEK PRO ZACHOVÁNÍ ODKAZU ČESKÉHO ODBOJE

Medaile za hrdinství v boji In Memoriam.

savač, a přivést to domů a instalovat. Bylo to již po mém setkání s Jaroslavem Čvančarou, opět na prodejně, kde ve vedlejším domě natáčel jeden z dílů seriálu Heydrich konečné řešení. Tehdy jsem ho naživo potkal vůbec poprvé, ale dobře jsem věděl o koho jde a tak jsme se dali do řeči a otevřelo se mi do té doby pro mne mnoho neznámých příběhů. Znal jsem data, akci, hlavní osoby. Ale neznal jsem to nejdůležitější. Ty obyčejné drobné lidi, kteří neodepřeli pomoc bližnímu, i když jim a jejím rodinám hrozila smrt, přesto nic nechtěli, nic nežádali a velmi významně pomohli. A když jsem k té drobné paní přijel, tehdy do Rokycanovy ulice na Žižkově, kde na zvonku bylo Voštová a v kuchyni nad ledničkou visel na zdi obrázek ženy, kterou jsem viděl v jedné z knih od Jaroslava Čvančary, zeptal jsem se té drobné ženy, která nesla křestní jméno Alenka: „kdo to je?“ To je moje maminka Anna Malinová, zněla její odpověď. A opět se mi otevřel další z příběhů těchto statečných lidí.

V březnu tohoto roku jsem společně s dalšími členy spolku navštívil paní Alenku v pečovatelském domě u nás na sídlišti, kde v té

době bydlela. Bohužel paměť jí moc už nesloužila, nicméně po hodinovém vyprávění jsem se paní Alenky dotázal, zda-li ona nebo máma dostaly někdy od státu nějaké ocenění nebo vyznamenání. Prostá odpověď zněla „Ne“. Proto jsem ještě toho dne sepsal email, kde jsem shrnul informace o činnosti Anny Malinové a jejím osudu a osudu její dcery Alenky, a poslal jsem ho na prezidentskou kancelář jako občanský návrh na udělení státního vyznamenání. A bylo to v polovině září, kdy k mému velkému překvapení a zároveň radosti, přišel email od ředitele odboru protokolu kanceláře prezidenta republiky pana Pernického, že potřebuje kontaktovat paní Alenku v jedné důležité statní záležitosti... Prezident republiky Petr Pavel se rozho-

Paní Zuzana Dohnalová, vnučka Anny Malinové s paní Alenou Voštovou.

dl udělit Anně Malinové Medaili za hrdinství v boji In Memoriam. Medaili převzala paní

SPOLEK PRO ZACHOVÁNÍ ODKAZU ČESKÉHO ODBOJE

Zuzana Dohnalová, vnučka Anny Malinové a dcera Alenky Voštové, 28.10.2025 na státní svátek vzniku Československé republiky. Měl jsem tu velkou čest být v jejím doprovodu a účastnit se této velké společenské události. Vlastně se v ten večer spojilo několik událostí a příběhů. Vyznamenání pro generála Vojtu. V reakci na popravu generálů Vojty a Bílého, vydává plukovník Moravec rozkaz k provedení operace Anthropoid. Vyznamenání pro kpt. Jaromíra Nechanského, velitele výsadku Platinum Pewter, kolegy Gabčíka a Kubiše. A pro mne osobně vyznamenání Arnošta Valenty, letce 311. bombardovací perutě RAF tvořilo spojení se Spolkem pro zachování odkazu českého odboje, protože jedním z prvních zájezdů s nimi, byl zájezd do tábora Stalag Luft III., kde právě Arnošt Valenta byl jedním z vůdců tzv. Velkého útěku.

Na závěr bych si dovolil citaci: „ Starý muž trpělivě sledoval jak plukovník pročítá strojepisný text. Když dočetl, zdvihl k němu Moravec nadšeně zrak. „Pane prezidente! To je..... Úžasné!“ Na prezidentově tváři se mihl sotva znatelný úsměv. „Ano, to rozhodně je“, prohodil. „Dokázali jsem to. Britové odvolali svůj podpis pod Mnichovskou dohodou.“ Natáhl ruku a vzal si listiny zpět. „Jelikož Francouzi zřejmě brzy udělají to samé, je tohle záruka toho, že Československo bude obnoveno po válce ve svých pů-

vodních hranicích.“ Plk. Moravec pozorně sledoval výraz starého muže. „Nevypadáte příliš šťastně pane, konstatoval. Beneš znovu položil papíry na stůl. Chvíli na ně hleděl než odpověděl. „Já samozřejmě jsem šťastný“, řekl potichu. „Ale nesmíme zapomenout na cenu, kterou nás to stálo.“ Moravec nic neříkal, plně pocitům prezidenta rozuměl. Zpravodajské odhady mluvily o čtyřech až pěti tisících lidí, popravených Němci v odvetě za atentát na Heydricha.

V místnosti se rozhostilo nepříjemné ticho. Moravec si odkašlal. Až nový zvuk přiměl prezidenta znovu se na něj podívat.

„Bude obtížné naše důvody jednou vysvětlit těm, kteří válku přežijí“, řekl. „Ale kdyby

se to nestalo, nikdy bychom naše spojení nepřesvědčili. Bez našich vojáků bychom to nedokázali. A pochopitelně bez všech lidí doma, kteří jim pomáhali. I když to pro řadu z nich také znamenalo smrt.“ Vzdychl.

„Jen díky jim dokážeme jednou Československo obnovit!“ Josef Šulc, Dva proti říši.

Ondřej Hanudel, člen Spolku pro zachování odkazu českého odboje, 10.11.2025.

Zdroje:

Jaroslav Čvančara, Někomu život, někomu smrt.

Čvančara, Šustek, Janík, Pamětní kniha hrdinů heydrichiády.

Autor článku, Ondřej Hanudel, člen Spolku odboje.

DEN VÁLEČNÝCH VETERÁNŮ NA Kladně

Dne 11.11. 2025 proběhl v parku u Gymnázia Kladno již tradiční Den veteránů za účasti 251. protiletadlového raketového oddílu ze Strakonice. Slavnostní akce se u budovy Gymnázia Kladno zúčastnila celá řada významných hostů včetně primátora Milana Volfa. Po přečtení rozkazu ministryně obrany ČR, zazněla hymna politických vězňů. Akce se kromě studentů Gymnázia Kladno zúčastnila i první třída ZŠ Cyrila Boudy, jejíž žáci vyslali do nebe vzkazy s obrázky namalované pro válečné veterány. Ná-

sledně bylo před Váňovým kamenem vysázeno 2025 květů vlčích máků. Po oficiální akci ve venkovních prostorách následovala beseda se studenty v tělocvičně gymnázia. Na řečnický stůl nejprve usedly příbuzní

SPOLEK PRO ZACHOVÁNÍ ODKAZU ČESKÉHO ODBOJE

se zatím jen rozrůstá. V říjnu navštívila Gabriela Havlůjová nejprve strakonický 251. protiletadlový raketový oddíl na útvaru a následně pro zaplněný historický sál na strakonickém hradě přednášela na téma „Sibiří po stopách legionářů.“

gen. Jaroslava Selnera a následovalo vyprávění generála Jaromíra Alana, účastníka bojů v Jugoslávii v roce 1995. Organizátoři akce v rámci společenského posezení pak plánovali další společné akce. Dne 5. 5. by tam měl proběhnout první Memorial gen. Jaroslava Selnera, sportovní akce na počest 120. výročí narození gen. Selnera. Spolupráce mezi Kladnem a Strakonícemi

V plánu je na den 5. 5. 2026 uspořádat memoriál Jaroslava Selnera (sportovní soutěž pro žáky) na Kladně u příležitosti 120. výročí od narození gen. Selnera.

UCTILI JSME PAMÁTKU VÁLEČNÉHO HRDINY

Jičín uctil památku válečného hrdiny pplk. i.m. Miroslava Špota, který padl za druhé světové války. Jeho ostatky byly 12. listopadu 2025 při pietním aktu uloženy do rodinného hrobu v jičínském urnovém háji. Smuteční akt se souhlasem pozůstalých pořádaly Čestná stráž Armády ČR a Ministerstvo obrany ČR.

Miroslav Špot se narodil 2. června 1915 v Kublově (okres Beroun). Ještě téhož roku se rodina přestěhovala do Jičína, kde navštěvoval nejprve základní školu a v roce 1934 odmaturoval na reálném gymnáziu (dnešní Lepařovo gymnázium).

Absolvoval Vojenskou akademii v Hranicích na Moravě a nastoupil službu u jezdeckého pluku v Pardubicích. Po okupaci Německem byl 30. března 1938 z armády propuštěn. Následně emigroval a 7. července 1940 se dostal do Anglie. Absolvoval řadu kurzů a byl zařazen do desantu Iridium jako velitel.

14. března 1943 vzlétl s ostatními příslušníky desantu do akce. V rámci mise Iridium měli provádět zpravodajskou činnost v Protektorátu, avšak výsadek do lokace nedorazil, neboť pilot usoudil, že ho nelze uskutečnit

z důvodu špatného počasí. Rozhodl se pro návrat do Anglie. Špatné počasí nad okupovaným Československem se stalo celé posádce osudným. Letoun Halifax se při přeletu nad Mnichovem dostal do protiletectvé palby a 15. března v troskách všichni na palubě zahynuli. Ostatky Miroslava Špota byly uloženy u lesa nedaleko Mnichova.

V roce 1947 mu měla být na jičínském gymnáziu umístěna pamětní deska. Z politických důvodů k tomu nedošlo. Stalo se tak až 26. října 2018.

Ačkoliv Miroslav Špot se nakonec dočkal poct, jeho ostatky odpočívaly v lese nedaleko Mnichova. Až v roce 2024 byly exhumovány a v srpnu 2025 repatriovány. Dopoledne ve středu 12. listopadu 2025 byla urna s ostatky uložena do rodinného hrobu. Pplk. i.m. Miroslav Špot již odpočívá v jičínském urnovém háji.

Na obřad přijali pozvání představitelé města Jičína. Starosta JUDr. Jan Malý ve svém proslovu přirovnal Miroslava Špota k těm největším československým hrdinům z druhé

Urnový hrob rodiny Špotovy.

SPOLEK PRO ZACHOVÁNÍ ODKAZU ČESKÉHO ODBOJE

Starosta Města Jičína JUDr. Jan Malý

světové války. Promluvil také JUDr. Pavel Kugler, vedoucí oddělení válečných hrobů a pietních míst na Ministerstvu obrany ČR. Popsal mimo jiné nesnadné cesty ostatků válečných hrdinů zpět do vlasti. Ve své řeči připomněl amerického generála George Pattona, který poznamenal, že nemá smysl truchlit nad skolem vojáka, nýbrž být šťastný, že takový člověk vůbec byl.

Pietního aktu se zúčastnili příbuzní, členové jičínské pobočky Spolku pro zachování odkazu českého odboje, občané, žáci Základní

školy Husova a studenti Lepařova gymnázia.

Příslušníci Ústřední hudby Armády ČR zahráli signál Večerka, při kterém byla urna uložena do hrobky, a následovala smuteční skladba, kdy zazněla třikrát čestná salva. Na závěr vojenské části obřadu hudebníci zahráli českou hymnu.

Jana Benešová

Zdroje:

Wikipedie: Otevřená encyklopedie: Miroslav Špot [online]. c2025 [citováno 21. 11. 2025]. Dostupný z WWW:

https://cs.wikipedia.org/w/index.php?title=Miroslav_%C5%A0pot&oldid=25395831

Válečný hrdina pplk. i.m. Miroslav Špot se vrátil domů. Jeho ostatky byly uloženy v jičínském urnovém háji.: Tisková zpráva. Dostupné z: <https://mujiicin.cz/valecny-hrdina> [cit. 2025-11-21].

Autor fotografií: Jakub Podobský

ODHALENÍ PAMĚTNÍ DESKY - RUDOLF FUKSA

Dne 13. 11. 2025 jsme za podpory Statutárního města Kladna odhalili pamětní desku v ulici Nerudova v Kladně – Švermově, připomínající Rudolfa Fuksu, následovala přednáška s historikem Petrem Malottou v Městské knihovně Kladno- Sítná. Rudolf Fuksa (1930 – 1952) sloužil u Pohraniční stráže, odkud zběhl. I on se stal agentem chodcem, jenž se v utajení vypravil přes tzv. železnou oponu do komunistického Československa. Spolu se svým přítelem se ovšem nevrátil již ze své první mise. Šibenice jej čekala v srpnu

SPOLEK PRO ZACHOVÁNÍ ODKAZU ČESKÉHO ODBOJE

1952. Příběh jediného popraveného Kladeňáka za odpor vůči komunistickému režimu – připomíná nová čtyřsvazková publikace Popravení z politických důvodů v komunistickém Československu. Tu vydal Ústav pro studium totalitních režimů ve spolupráci s nakladatelstvím Academia. Historik a editor publikace Petr Mallota hovořil nejenom

o prostředí 50. let v naší společnosti a udávací, ale odvážně se pustil například i do přečtení dopisu, který napsal dědeček svému vnoučkovi čekajícího na smrt na Pankráci. Byl to nezapomenutelný listopadový večer. V blízkosti pozůstalých jsme pozorovali fotografie z rodinného alba, kde kormě popraveného Rudolfa byl i druhý syn, teprve několik měsíců starý, rovněž mrtvý. Zřejmě na dětskou nemoc. Rodina již zůstala bezdětná, na svého příbuzného přišli zavzpomínat jeho sestřenice s manželem z Vinařic.

17. LISTOPAD NA OLŠANSKÝCH HŘBITOVECH

V letošním roce jsme tradiční pietní akci za popravené studenty ze 17. listopadu 1939 uspořádali na jiném místě než v předchozích letech. Odbor pro válečné veterány rozhodl, že nebudeme letos pořádat naši několik let budovanou tradiční pietní vzpomínku v Ruzyni u příležitosti výročí poprav studentských představitelů v roce 1939. V loňském roce si stěžoval pan Okamura, že mu tam nebyl umožněn přístup. Proto jsme se chtěli

v komorním počtu sejít na Olšanských hřbitovech. Symbolicky u hrobu jednoho z popravených studentů, Jana Weinerta. V loňském roce jsme tento hrob adoptovali jako Spolek odboje. Z komorního setkání se stala bohatě navštívená akce. Hlavní projev pronesl místopředseda Senátu PČR Jiří Drahoš a studentka Gymnázia u Libeňského zámku, kde Jan Weinert rovněž studoval. Ze zmíněného gymnázia dorazilo několik studentů v čele s panem ředitelem

SPOLEK PRO ZACHOVÁNÍ ODKAZU ČESKÉHO ODBOJE

Františkem Kosinou. Mezi další významné hosty pak patřil ředitel Památníku Terezín Jan Roubínek, starosta Prahy 3 Jan Vronský, prorektor ČVUT Ing. Radek Holý, prof. Pícek za Gymnázium Elišky Krásnohorské, kde Jan Weinert vyučoval český jazyk a zejména pozůstalí po zadržených studentech z roku 1939.

PODPOROVATELÉ

SPECIÁLNÍ NABÍDKA MASÁŽÍ

Pro členy našeho spolku máme speciální nabídku masáží, které nabízí naše členka masérka Káťa Šmejkalová. V Kladně a okolí může přijet s masáží přímo k vám domů. Stačí mít doma v teplé místnosti prostor pro masérské lehátko. Teplý uvolňující dotyk vás zrelaxuje a prospěje vaší duševní i fyzické pohodě. Káťa masíruje také Pod třešní (vedle Central Kladno). Cena masáže je 500,- Kč.

Objednat se můžete telefonicky nebo SMS na tel.: 721 402 286. Vždy prosím zvažte, zda vám masáž umožňuje váš zdravotní stav. Pokud si nejste jisti, vždy se poraďte s vaším lékařem, zda je pro vás masáž vhodná (v případě užívání některých léků, onemocnění srdce atd.).

V ROCE 2026 CHYSTÁME...

19. 02. 2026 Kameny zmizelých

16:30 odhalení Kamenů zmizelých/rodina Kohnova – ulice Doberská 218

17:30 odhalení Kamenů zmizelých/rodina Fränklových – ulice Ivana Olbrachta 2640, průvod se svíčkami, 18:00 pietní akt u pamětní desky na Central Kladno

18:15 odhalení plastiky „Ukradené domovy“ zhotovené z 1624 klíčů a čtení jmen obětí (jednosměrná ulice ke Kompeku)

17. 04. - 19. 04. Šumava – po stopách Krále Šumavy

17. 09. - 18. 09. Německo – návštěva KT Flossenbürg a KT Buchenwald

15. 10. - 18. 10. Holandsko – místo úmrtí kladenského rodáka, letce Bohumila Landy

Za celoroční spolupráci děkujeme Gymnáziu Kladno, studentům a jmenovitě pak Marcelce Šmejkalové a Aděle Vaníkové.

Zpravodaj pro vás připravili G. Havlůjová a P. Hroník

Email: info@spolekodboje.cz

Mob. 602 668 482, 720 237 044

<https://www.facebook.com/spolekodboje>

<https://x.com/spolekodboje>

<https://www.instagram.com/spolekodboje>